

«Torno a Cuba amb més germans en el cor»

"Bé, Rogelio, decideix-te", va dir el meu pare, membre del Comitè Central del Partit Comunista Cubà. Jo li vaig dir: "Seré sacerdot".

24/09/2018

Un dia vaig dir als meus pares: "Vull anar a l'església". Vaig començar, a poc a poc, a entrar en aquest món de fe totalment aliè per a mi. I de cop i volta, de vegades resant, em

preguntava: "Com és possible? Estic creient, m'estic convertint en una persona religiosa". I no és que jo fes el camí, és que simplement Déu m'anava guiant i jo anava darrere d'Ell.

Vaig començar a estudiar Comerç Exterior. També alternava aquests estudis amb el treball en una corporació de telecomunicacions. Estudiava francès a l'Aliança Francesa i també anglès. Alhora, anava gaudint la vida i el meu lliurament a l'Església: era un foc gran que hi havia dins meu. I l'Esperit Sant demanava cada vegada més.

Va arribar un moment en què el meu pare, molt intel·ligent, em va precisar: "Bé, Rogelio decideix-te". I jo li vaig dir: "Papa, seré sacerdot". Això em va portar a buscar. Vaig conèixer el moviment dels Focolars.

Ells em van convidar a viure un any en un centre a Itàlia.

El funeral de Joan Pau II va canviar la meva vida

Com a part d'aquesta experiència, vaig tenir la gran sort, el gran regal que em va donar Déu de participar en el funeral de sant Joan Pau II. Aquest funeral va marcar la meva vida, perquè després d'un any a l'estranger, tenia els meus dubtes de si tornava o no a Cuba. Recordo que el pare i la mare em van escriure, cadascun pel seu compte, sengles cartes dient: "La millor manera de ser sacerdot és a Itàlia, quin lloc millor que aquest".

Vaig fer sis hores de cua per veure el cos de sant Joan Pau II. Quan em vaig veure davant del seu cos exposat, em vaig recordar moltíssim de quan va anar a Cuba el 1998. Vaig caminar a un costat, em vaig agenollar i vaig començar a plorar. Vaig recordar les

seves paraules als cubans: "Vostès han de ser protagonistes de la seva pròpia història". En aquell moment no vaig poder més; no em vaig poder resistir: havia de tornar a Cuba.

Vaig ser acollit a Santiago de Cuba. Vaig treballar sis mesos al santuari Nacional de la Mare de Déu del Cobre. Maria em va acollir i em va recordar que havia de ser un sacerdot d'Ella. Després de l'ordenació, vaig ser enviat a la parròquia de San Bartolomé de Baire, fundada per sant Antoni Maria Claret.

El meu primer contacte amb l'Opus Dei

Un dia el director de projecte de l'Arquebisbat em va parlar d'un grup de joves que vivien en una residència de l'Opus Dei a un país nord-americà, que vindrien a fer una tasca social. Volia que els rebés a la meua parròquia. Què van anar a fer? Van

agafar el pic, la pala, roba de feina... Ells ens van ajudar a aixecar el pis de l'altar, que és més elevat. I allí, en la propera Setmana Santa, vam celebrar els sagraments. Sobre aquell pis van ser batejats els primers adults en aquell nou temple parroquial, que es va començar a construir el 1960 i que fins a dia d'avui només tenia el terra i les columnes.

La interacció d'ells amb els nostres joves va ser extraordinària. Van veure com treballaven amb esforç, i després arribaven a la parròquia i s'asseien a resar amb una devoció increïble al mig dia. Es relacionaven amb tothom. Aquests joves es van quedar a casa nostra, amb gent pobra, senzilla. S'adaptaven ràpid, no demanaven res. Nosaltres, lògicament, tractàvem de donar-los el millor. De vegades no volíem que treballessin cap a les dues o tres de la tarda, quan el sol és tan fort a Cuba, i

ells deien: "No, no, no. Anem a treballar, no passa res".

El llibre *Camí* els va arribar de forma simpàtica

El llibre Camí va arribar als joves d'una manera molt simpàtica, perquè és petit, molt fàcil de manipular. Llavors els joves em deien: "Pare, digui un nombre". Jo els deia: "El dos". Llavors et llegien una frase d'aquest llibre de sant Josepmaria. Es va crear un ambient de comunicar una frase bona per a l'ànima, una frase bona per a l'esperit, d'una manera senzilla, sense grans pretensions.

Viatge a Colòmbia

Al passat mes d'abril, vaig tenir l'oportunitat de viatjar a Colòmbia, a un curs de tres dies per rectors. Amb l'afany de conèixer més l'Opus Dei, vaig aprofitar per contactar a un sacerdot de la Societat Sacerdotal de

la Santa Creu, per entendre com viu un sacerdot de l'Opus Dei en una parròquia.

Em vaig trobar una parròquia on es combina el popular, amb potser unes persones d'un nivell de vida millor. Vaig començar a conèixer altres membres de l'Opus Dei. Vam visitar alguns Centres de l'Obra i la Universitat de la Sabana amb la seva Clínica.

Jo penso que per aquí hi ha un camí interessant per a l'Església, on es deixa a un costat la mediocritat. El futur de la humanitat no pot ser la misèria repartida. El futur està en ajudar a formar professionals de qualitat, professionals que li ofereixin la seva vida a Déu, a partir d'un rigor, d'uns estudis seriosos, d'un lliurament.

Penso que també compta molt l'esforç humà. I nosaltres, com Església, hem de deixar de banda la

mediocritat i buscar aquesta perfecció a la qual ens convida el Senyor, perquè la vida de l'home s'ompli de felicitat, perquè assolim la plenitud que el Senyor vol per a nosaltres, per Déu.

A més, en el meu tracte amb la gent de l'Obra ha estat amb una familiaritat tremenda. M'he sentit en família, he tingut una experiència de família, i dono gràcies al Senyor sincerament.

Treballadors que gaudeixen de viure en aquesta família

Hi ha una alegria tremenda a les escoles que he conegut de l'Opus Dei a Bogotá. Primer, l'alegria dels estudiants; segon, la senzillesa amb què es relacionen; d'altre banda, l'estil interactiu dels treballadors d'aquests llocs amb els estudiants, amb les persones que arriben. Un arriba a la cuina, i és una alegria, és una festa; com que són treballadors

que gaudeixen de viure en aquesta família. I és gent senzilla, gent humil. Ah, però això sí: bons treballadors, gent professional, que vol oferir a Déu quelcom de qualitat.

Jo denominaria la meva parròquia com a gent que vol conquerir els seus somnis. I els demano, sempre, que no deixin de somiar. A Cuba tenim tantes mancances! De vegades ens desesperem, de vegades ens cansem. Crec que la presència de l'Opus Dei a la nostra parròquia, ens ajuda a somiar.

L'Opus Dei té un carisma per a l'Església. Un carisma estimat, en primer lloc, per sant Joan Pau II, que va ser qui va aprovar la Prelatura. I sant Joan Pau II tenia una habilitat especial per identificar la diversitat de l'Església; per gaudir amb ella. I l'Església ha de ser diversa.

En un país com a Cuba, el tema de viure la santedat en la vida

ordinària, com fa èmfasi sant Josepmaria Escrivà, penso que és una cosa important per a Cuba. Perquè imagineu: un jove, per exemple d'una universitat, que entengui la santedat com una radicalitat en el seu estudi, en el seu treball; això és una missió extraordinària.

Aquest camí nosaltres sabem quin és: Jesucrist

A Cuba tenim moltes persones frustrades. Persones que van creure en un ideal i després es van frustrar, s'han sentit sense un rumb. Aquest camí nosaltres sabem quin és: Jesucrist. I té molta felicitat per donar-nos, i nosaltres els cubans volem ser feliços.

L'Obra de Déu té un camí interessant per a tothom. Per a tot aquell que vulgui de veritat, amb el seu esforç, amb la seva voluntat, obrir-se camí. I no només obrir-se camí per un interès personal, sinó a glòria de

Déu. I per a això cal preparar-se, per això cal estudiar. La mediocritat no és de Déu. Déu vol el màxim de nosaltres. I em fa l'efecte que l'Opus Dei és una mica això: una lluita contra la mediocritat.

Al capdavall l'Opus Dei, el que més ha fet en mi, és eixamplar el meu cor.

Torno a Cuba amb més germans en el cor, amb més diversitat en el meu cor. Interactuar amb l'Obra m'obre a aquesta diversitat. I em vaig ple d'amor concret, no només de paraules boniques, perquè el meu país està esgotat de paraules boniques; Cuba necessita de persones que t'ofereixin alguna cosa de qualitat. Que t'ofereixin un amor real, que tu ho puguis sentir, tocar.

A Cuba la gent té necessitat de Déu. I jo he de ser-hi.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/torno-a-cuba-amb-mes-germans-en-el-meu-cor/>
(06/03/2026)